

Arrest

nr. 145 487 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 20 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 november 2014 die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door B. VAN DAEL en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDEUR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Franse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1951.
Op 2 augustus 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst, waarbij zij een arbeidsovereenkomst voorlegt bij de BVBA L. met ingangsdatum 8 juli 2013.

Op 11 oktober 2013 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 5 november 2014, met kennisgeving op 26 november 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: O., O.L. (...), Nationaliteit :Frankrijk, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: Sidi Namane, Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 02.08.2013 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer (art. 40 §4,1e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag een arbeidscontract voor. Betrokkene zou volgens dit contract op 08.07.2014 in dienst zijn gegaan bij L. (...) BVBA. Op basis van dit contract werd betrokkene op 11.10.2013 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Uit onderzoek is echter gebleken dat betrokkene nooit effectief legaal is tewerkgesteld. Overeenkomstig de databank van de RSZ (DOLSYS) is gebleken dat betrokkene nooit officieel in dienst trad en werd aangemeld bij de vermeende werkgever. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er nooit sociale bijdragen door de werkgever betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Betrokkene heeft nooit kenbaar gemaakt, ook niet bij zijn aanvraag van verklaring van inschrijving op 02.08.2013, dat zij niet effectief aan de slag was bij L. (...) BVBA. Of voor zover hij er wel zou werken, is er geen sprake van legale tewerkstelling. Betrokkene slaagde er op die manier in de Belgische autoriteiten succesvol te misleiden om zo van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-ers gebruik te kunnen maken.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk legaal in loondienst bij de desbetreffende dienst heeft gewerkt. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit kunnen geen rechten worden ontleend aan eventuele aanwezige humanitaire elementen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Het element fraude is wel degelijk een verzwarend element die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van het middel op, nu geen middel in de zin van artikel 36/69 van de vreemdelingenwet zou worden ontwikkeld.

De verzoekende partij voert in haar initieel verzoekschrift het volgende aan:

“Vanaf 8 juli 2014 werkte Verzoekster als telefoniste voor de BVBA L. (...), met maatschappelijke zetel te (...) en ondernemingsnummer (...). Deze vennootschap verkocht telefonie-oplossingen op maat aan ondernemingen. Op 20 januari 2014 werd deze vennootschap failliet verklaard door de rechtbank van koophandel te Dendermonde (zie Stuk 7). Dit faillissement werd op 10 september 2014 door de rechtbank van koophandel te Dendermonde gesloten (zie Stuk 8).

Verzoekster ondertekende daartoe een arbeidsovereenkomst (zie Stuk 3). Haar taak bestond uit het telefonisch prospecteren van de markt. Verzoekster werkte daarbij van thuis uit. Haar werkgever stelde haar daarvoor een laptop ter beschikking met een USB-stick met internettoegang.

Concreet betekende dit dat zij 's ochtends haar laptop aanzette en inlogde op de homepage van L. (...), haar werkgever, met haar loginnaam en paswoord. Meer bepaald prospecteerde zij andere ondernemingen, waarbij zij verschillende vragen stelde over de telefonie-oplossingen waar die onderneming op dat ogenblik over beschikte en meer bepaald:

1. Het aantal telefonische aansluitingen waar de onderneming in casu over beschikte;
2. Of er een telefooncentrale was; en
3. Met welke telefoonoperator de onderneming op dat ogenblik samenwerkte.

Indien het antwoord op deze vragen correct was, stelde Verzoekster de onderneming voor om persoonlijk bezoek te krijgen van één van de commerciële medewerkers van L. (...). De te prospecteren ondernemingen waren beschikbaar onder het tabblad "Lead Generation" van de interface van L. (...). Nadat Verzoekster een onderneming op deze wijze prospecteerde, gaf zij in het tabblad "Target Identification" aan wat de onderneming net had geantwoord op haar vragen. De commerciële medewerkers van L. (...) konden dan aan de slag met deze informatie.

Verzoekster werd daarbij in cash betaald door haar werkgever. Voor Verzoekster, met Algerijnse roots, was dit helemaal geen vreemde praktijk. Ook toen verzoekster in Frankrijk in de kinderzorg werkte, was het de gewoonte om in cash uitbetaald te worden. Het was pas in juni 2014, op het ogenblik dat zij haar belastingen dient in te vullen voor het aanslagjaar 2013, dat zij iets vreemds merkte. Op het controlekantoor, waar Verzoekster hulp zocht voor het invullen van die belastingaangifte, meldde men haar immers dat Verzoekster geen inkomsten had voor het aanslagjaar 2013 (zie Stuk 6).

Intussen was Verzoekster echter op 8 augustus 2013 ontslagen door haar werkgever (zie het document C4 van Verzoekster, Stuk 4). Verzoekster vervulde na dit ontslag de nodige formaliteiten bij haar vakbond, SETCa te Brussel-Halle-Vilvoorde, de Waalse tegenhanger van de BBTK binnen het ABVV-FGTB (zie Stuk 5).

Ook op dit ogenblik staat Verzoekster nog steeds in nauw contact met SETCa, en in het bijzonder met de heer D.V.B. (...), om hun zaak te bespreken. Verzoekster en SETCa kwamen tot de ontdekking dat de werkgever van Verzoekster, L. (...), geen enkele RSZ-bijdrage heeft betaald voor Verzoekster en aldus schromelijk tekort is geschoten aan de verplichtingen die op iedere werkgever rusten.

Op 19 december 2014 had Verzoekster een afspraak met mevrouw M. (...), de juriste van SETCa te Brussel-Halle-Vilvoorde. Tijdens deze afspraak blijkt duidelijk dat Verzoekster wel degelijk legaal is beginnen werken voor L. (...) en werd aangemeld bij DIMONA (zie Stuk 9). Echter, na de faillietverklaring van L. (...) (zie Stuk 7), heeft vermoedelijk de curator van het faillissement duidelijk contra legem gevraagd om de DIMONA-aanmelding te schrappen (zie Stuk 10) - dit terwijl hij eigenlijk voor een betaling van de RSZ-bijdragen van Verzoekster had moeten zorgen!

Verder komen Verzoekster en de juriste van SETCa overeen om een juridische procedure te beginnen tegen de voormalige werkgever van Verzoekster, L. (...), en de vereffenaar, mevrouw P.T. (...) (zie Stuk 8) om haar te verplichten om alsnog de nodige RSZ-bijdragen voor Verzoekster te storten. Op 19 december legde Verzoekster dan ook klacht neer bij de RSZ (zie Stuk 11), om zo een (straf-) procedure tegen L. (...) op te starten.

De talrijke details die Verzoekster kan verstrekken over haar tewerkstelling, alsook de bereidheid van SETCa om een procedure te starten tegen de voormalige werkgever L. (...), tonen duidelijk aan dat Verzoekster ook effectief tewerkgesteld werd. Het is echter de werkgever van Verzoekster die haar verplichtingen niet is nagekomen en geen RSZ-bijdragen betaalde voor verzoekster, hoewel hij daartoe verplicht was. Ook de curator van het faillissement vond het niet nodig deze wettelijke RSZ-verplichtingen te voldoen.

Aangezien Verzoekster aantoont dat zij wel degelijk legaal tewerkgesteld is geweest in België, is de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken om overeenkomstig art. 42septies van de

Vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijfsrecht van Verzoekster in de Unie onwettig. De beslissing om de E-kaart van Verzoekster af te nemen moet dan ook worden vernietigd."

De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motivatie betwist in het licht van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het voor de Raad duidelijk is dat zij de schending aanvoert van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Uit de bewoordingen van het middel zoals aangevoerd in de wetsconforme synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekende partij artikel 42septies van de vreemdelingenwet geschonden acht.

Het middel zoals aangevoerd in de synthesesamenvatting luidt als volgt:

"Vanaf 8 juli 2014 werkte Verzoekster als telefoniste voor de BVBA L. (...), met maatschappelijke zetel te (...) en ondernemingsnummer (...). Deze vennootschap verkocht telefonie- oplossingen op maat aan ondernemingen. Op 20 januari 2014 werd deze vennootschap failliet verklaard door de rechtbank van koophandel te Dendermonde (zie Stuk 7). Dit faillissement werd op 10 september 2014 door de rechtbank van koophandel te Dendermonde gesloten (zie Stuk 8).

Verzoekster ondertekende daartoe een arbeidsovereenkomst (zie Stuk 3). Haar taak bestond uit het telefonisch prospecteren van de markt. Verzoekster werkte daarbij van thuis uit. Haar werkgever stelde haar daarvoor een laptop ter beschikking met een USB-stick met internettoegang.

Concreet betekende dit dat zij 's ochtends haar laptop aanzette en inlogde op de homepage van L. (...), haar werkgever, met haar loginnaam en paswoord. Meer bepaald prospecteerde zij andere ondernemingen, waarbij zij verschillende vragen stelde over de telefonie-oplossingen waar die onderneming op dat ogenblik over beschikte en meer bepaald:

- 1. Het aantal telefonische aansluitingen waar de onderneming in casu over beschikte;*
- 2. Of er een telefooncentrale was; en*
- 3. Met welke telefoonoperator de onderneming op dat ogenblik samenwerkte.*

Indien het antwoord op deze vragen correct was, stelde Verzoekster de onderneming voor om persoonlijk bezoek te krijgen van één van de commerciële medewerkers van L. (...). De te prospecteren ondernemingen waren beschikbaar onder het tabblad "Lead Génération" van de interface van L. (...). Nadat Verzoekster een onderneming op deze wijze prospecteerde, gaf zij in het tabblad "Target Identification" aan wat de onderneming net had geantwoord op haar vragen. De commerciële medewerkers van L. (...) konden dan aan de slag met deze informatie.

Verzoekster werd daarbij in cash betaald door haar werkgever. Voor Verzoekster, met Algerijnse roots, was dit helemaal geen vreemde praktijk. Ook toen verzoekster in Frankrijk in de kinderopvang werkte, was het de gewoonte om in cash uitbetaald te worden. Het was pas in juni 2014, op het ogenblik dat zij haar belastingen dient in te vullen voor het aanslagjaar 2013, dat zij iets vreemds merkte. Op het controlekantoor, waar Verzoekster hulp zocht voor het invullen van die belastingaangifte, meldde men haar immers dat Verzoekster geen inkomsten had voor het aanslagjaar 2013 (zie Stuk 6).

Intussen was Verzoekster echter op 8 augustus 2013 ontslagen door haar werkgever (zie het document C4 van Verzoekster, Stuk 4). Verzoekster vervulde na dit ontslag de nodige formaliteiten bij haar vakbond, SETCa te Brussel-Halle-Vilvoorde, de Waalse tegenhanger van de BBTK binnen het ABVV-FGTB (zie Stuk 5).

Ook op dit ogenblik staat Verzoekster nog steeds in nauw contact met SETCa, en in het bijzonder met de heer D.V.B. (...), om hun zaak te bespreken. Verzoekster en SETCa kwamen tot de ontdekking dat de werkgever van Verzoekster, L. (...), geen enkele RSZ-bijdrage heeft betaald voor Verzoekster en aldus schromelijk tekort is geschoten aan de verplichtingen die op iedere werkgever rusten.

Op 19 december 2014 had Verzoekster een afspraak met mevrouw M. (...), de juriste van SETCa te Brussel-Halle-Vilvoorde. Tijdens deze afspraak blijkt duidelijk dat Verzoekster wel degelijk legaal is beginnen werken voor L. (...) en werd aangemeld bij DIMONA (zie Stuk 9). Echter, na de faillietverklaring van L. (...) (zie Stuk 7), heeft vermoedelijk de curator van het faillissement duidelijk contra legem gevraagd om de DIMONA-aanmelding te schrappen (zie Stuk 10) - dit terwijl hij eigenlijk voor een betaling van de RSZ-bijdragen van Verzoekster had moeten zorgen!

Verder komen Verzoekster en de juriste van SETCa overeen om een juridische procedure te beginnen tegen de voormalige werkgever van Verzoekster, L. (...), en de vereffenaar, mevrouw P.T. (...) (zie Stuk 8) om haar te verplichten om alsnog de nodige RSZ-bijdragen voor Verzoekster te storten. Op 19

december legde Verzoekster dan ook klacht neer bij de RSZ (zie Stuk 11), om zo een (straf-) procedure tegen L. (...) op te starten.

De talrijke details die Verzoekster kan verstrekken over haar tewerkstelling, alsook de bereidheid van SETCa om een procedure te starten tegen de voormalige werkgever L. (...), tonen duidelijk aan dat Verzoekster ook effectief tewerkgesteld werd. Het is echter de werkgever van Verzoekster die haar verplichtingen niet is nagekomen en geen RSZ-bijdragen betaalde voor verzoekster, hoewel hij daartoe verplicht was. Ook de curator van het faillissement vond het niet nodig deze wettelijke RSZ-verplichtingen te voldoen.

Aangezien Verzoekster aantoont dat zij wel degelijk legaal tewerkgesteld is geweest in België, is de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken om overeenkomstig art. 42septies van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijfsrecht van Verzoekster in de Unie onwettig. De beslissing om de E-kaart van Verzoekster af te nemen moet dan ook worden vernietigd.

7 Reactie op de nota van de verwerende partij

Verwerende partij houdt in haar nota van 16 januari 2015 voor dat dit beroep tot nietigverklaring ex artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de overtreden rechtsregel en de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, niet voldoende duidelijk wordt omschreven.

Met de Beslissing trekt de gemachtigde van de Staatssecretaris het verblijfsrecht in van Verzoekster op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Uit het initiële verzoekschrift blijkt dan ook duidelijk dat de betrokken overtreden rechtsregel de rechtsregel is die ten grondslag ligt aan de Beslissing, zijnde artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Uit dit beroep blijkt dat de Verzoekster geen valse of misleidende informatie heeft verstrekt en geen valse of vervalste documenten gebruikte die van doorslaggevend belang waren voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Het initiële verzoekschrift toont dan ook duidelijk aan op welke wijze de rechtsregel wordt overtreden, namelijk door het intrekken van het verblijfsrecht op een totaal verkeerde basis.”

4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota, naast het betoog inzake de ontvankelijkheid ervan:

“(…)

Het is dan ook geheel ten overvloede dat verweerder nog het volgende laat gelden.

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift een uitgebreid betoog aangaande het faillissement van de BVBA L. (...), waarbij zij voorhoudt dat zij wel degelijk tewerkgesteld was, maar stelt dat haar werkgever zijn verplichtingen niet is nagekomen. De curator zou het evenmin nodig hebben gevonden om aan de wettelijke RSZ-verplichtingen te voldoen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Gelet op het feit dat uit administratief onderzoek en uit nazicht van de RSZ-databank via Dolsis bleek dat de verzoekende partij nooit een daadwerkelijke en reële arbeid in loondienst heeft uitgeoefend bij de werkgever L; (...) BVBA, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en het beginsel *fraus omnia corrumpit* te besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

“Verzoeker zet uiteen dat de toepassing van dit artikel vereist dat verweerder aantoont dat hij te kwader trouw handelde en stelt dat dit niet het geval is. Hij licht toe eigenlijk het slachtoffer te zijn van een malafide werkgever die naliet om hem te vergoeden voor zijn arbeidsprestaties, waardoor hij verkoos om na drie weken zelf zonder opzeg zijn werkzaamheden stop te zetten.

De Raad dient evenwel te benadrukken dat het niet kennelijk onredelijk is om wanneer een vreemdeling een arbeidscontract voorlegt om aan te tonen dat hij in België is tewerkgesteld en hij op deze basis een verblijfsrecht verwerft en vervolgens blijkt dat geen effectieve arbeidsprestaties kunnen worden vastgesteld te besluiten dat deze vreemdeling het bestuur heeft misleid.” (R.v.V. nr. 115 887 van 18 december 2013)

De verzoekende partij legt in het kader van onderhavig annulatieberoep een resem nieuwe stukken voor, waaruit zou moeten blijken dat zij wel degelijk effectief in loondienst arbeid heeft uitgeoefend en dat haar werkgever heeft nagelaten de RSZ-bijdragen te betalen. Verweerder laat dienaangaande vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging met deze stukken uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Terwijl de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het betoog van verzoekende partij komt er eigenlijk op neer dat zij voorhoudt dat zij zelf te goeder trouw was en haar werkgever, dan wel de curator, heeft gevraagd om de DIMONA-inschrijving te schrappen.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog.

Verzoekende partij tracht middels haar beweringen aan te tonen dat zij wel degelijk in dienst is geweest bij de BVBA L; (...). Verweerder stipt aan dat het betoog van verzoekende partij bijzonder vaag is, inzonderheid de beschrijving van haar functie waaruit zou moeten blijken dat zij van thuis uit werkte en dat zij een laptop ter beschikking had met een USB-stick met internettoegang en het feit dat zij cash werd uitbetaald. Een stavingsstuk van deze stellingen ontbreekt, zodat niet kan worden nagegaan in welke mate deze vage beweringen enige grondslag kennen.

Verzoekende partij faalt aldus om haar werkelijke tewerkstelling aan te tonen en om een bewijs te leveren van het leveren van arbeidsprestaties.

Dat zij klacht zou hebben neergelegd bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid kan daaraan geen afbreuk doen, te meer nu de verdere opvolging van deze klacht niet blijkt uit verzoekende partij haar verzoekschrift. Dat de BVBA L. (...) en/of de curator haar retroactief zouden hebben geschrapt, is andermaal een bewering die niet wordt aangetoond middels de door verzoekende partij voorgelegde stukken.

Zelfs al mocht het betoog als zou haar werkgever zijn verplichtingen niet zijn nagekomen enige grond kennen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet zomaar haar verantwoordelijkheid in de schoenen van haar de BVBA L. (...) kan schuiven.

Verweerder stelt immers vooreerst vast dat verzoekende partij op 11.10.2013 ingevolge haar op 2.8.2013 ingediende aanvraag, in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Verzoekende partij stelt evenwel in haar verzoekschrift dat zij op 8.8.2013 werd ontslagen. Dit heeft tot gevolg dat verzoekende partij een E-kaart liet afleveren op basis van haar hoedanigheid als werknemer in loondienst bij de BVBA L. (...), terwijl zij op dat moment al meer dan twee maanden niet meer werkte bij voornoemde BVBA. Dit te meer nu zij op dat moment blijkens het administratief dossier een werkloosheidsuitkering genoot.

Zie diensomtrek ook:

“De uiteenzetting van verzoeker omtrent zijn goede trouw vindt bovendien geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt namelijk dat het arbeidscontract dat verzoeker aanbracht bepaalde dat hij de werkzaamheden op 1 februari 2010 zou aanvangen en verzoeker houdt voor dat hij na drie weken – derhalve in de loop van de maand februari 2010 – de arbeidsovereenkomst beëindigde. Hij liet zich evenwel op 5 maart 2010 toch nog een verklaring van inschrijving als werknemer en vervolgens een E-kaart ter hand stellen, op een ogenblik dat hij volgens zijn eigen verklaringen geen werknemer in België meer was.”(R.v.V. nr. 115 887 van 18 december 2013)

In het verzoekschrift stelt verzoekende partij daarnaast nog dat zij in juni 2014, op het moment dat zij haar belastingen diende in te vullen voor het aanslagjaar 2013, ‘iets vreemds merkte’. Men meldde haar toen dat zij geen inkomsten had voor het aanslagjaar 2013. Verzoekende partij rook toen al onraad, maar heeft kennelijk nagelaten om de gemachtigde daarvan in kennis te stellen opdat deze daarmee rekening kon houden bij het beëindigen van het verblijfsrecht. Van verzoekende partij had evenwel redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat zij op dat moment realiseerde dat zij niet of niet legaal was tewerkgesteld bij de L. (...) BVBA, zodat zij de gemachtigde op dat moment had kunnen inlichten, quod non.

Gelet op het voorgaande stelt verweerder zich dan ook ernstige vragen bij de voorgehouden goede trouw van verzoekende partij.

“Verweerder heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker onder valse voorwendsels een verblijfsrecht heeft verkregen en nooit daadwerkelijk een activiteit in loondienst heeft uitgeoefend. Hij heeft zich om tot deze conclusie te komen gebaseerd op de vaststelling dat de vennootschap waar verzoeker voorhiel te werken – N.S.I. (...) ASBL – geen DMFA-aangiftes deed voor verzoeker. Aangezien de DMFA-databank de loon- en arbeidstijdgegevens van alle werknemers die bij een werkgever tewerkgesteld zijn gedurende een bepaald kwartaal bevat en verzoeker nooit als werknemer werd aangemeld door N.S.I. (...) ASBL is het niet kennelijk onredelijk om uit deze vaststelling af te leiden dat verzoeker niet daadwerkelijk bij deze vennootschap was tewerkgesteld. Door louter te betogen dat hij te goeder trouw was en te beweren dat hij wel degelijk heeft gewerkt maakt hij niet aannemelijk dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. In zoverre verzoeker lijkt te willen aangeven dat zijn effectieve tewerkstelling blijkt uit het feit dat hem een loon werd uitbetaald, moet worden geduid dat verzoeker stelt dat zijn loon hem contant werd betaald en dient te worden benadrukt dat geen bewijskrachtige stukken voorliggen waaruit deze betaling effectief blijkt. Een fiche waarop verzoeker zelf noteerde zijn loon te hebben ontvangen kan immers niet als een dienstig bewijsstuk worden aanzien.” (R.v.V. nr. 114 328 van 25 november 2013)

De verweerder wijst er daarbij nog op dat de Raad niet als rechter in hoger beroep optreedt die de ware toedracht van de feiten gaat oordelen, wanneer deze als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht uit de databank van de RSZ (Dolsis) heeft afgeleid dat verzoekende partij nooit officieel in dienst trad en werd aangemeld bij de vermeende werkgever. Uit deze raadplegingen – die zich in het administratief dossier bevinden – blijkt ontegensprekelijk dat er geen werkgever gekend is voor verzoekende partij en dat er zich in de DMFA-databank geen bewijs van een bestaande arbeidsverhouding bevindt.

“Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van een document waaruit moet blijken dat hij op dat ogenblik als werknemer actief is en achteraf wordt vastgesteld dat deze nooit als werknemer aan de slag is gegaan, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder in se besluit dat hij werd misleid door het voorleggen van een stuk dat wees op een effectieve activiteit als werknemer en dat doorslaggevend was voor de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.” (R.v.V. nr. 115 591 van 12 december 2013)”

4.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de schending aanvoert van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Het betoog van de verzoekende partij is er op gericht aan te tonen dat zij niet ter kwader trouw de overheden heeft misleid en legaal tewerkgesteld was, terwijl het haar werkgever zou zijn die zijn verplichtingen niet zou zijn nagekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst met ingangsdatum van 8 juli 2013 voorlegt bij de BVBA L, waar zij tot 8 augustus 2013 tewerkgesteld zou zijn.

Uit de gegevens uit het Dolsis-systeem van de RSZ die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt echter dat de verzoekende partij in Dimona werd geannuleerd met vermelding van het gegeven "onbestaande arbeidsverhouding" voor haar 'tewerkstelling' bij de BVBA L.

Toch verkreeg zij op 11 oktober 2013 een verblijfskaart E in haar hoedanigheid van werknemer, terwijl zij blijkens het administratief dossier nergens was tewerkgesteld.

De onderdelen van het betoog waarin zij haar tewerkstelling beschrijft, zijn niet dienstig nu zij berusten op loutere beweringen van de verzoekende partij zonder dat zij deze onderbouwde met stukken. Evenmin kunnen haar veronderstellingen over de handelingen en bedoelingen van de curator van het faillissement van de genoemde bvba tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding geven, nu dit betoog louter hypothetisch is.

Waar de verzoekende partij aan haar verzoekschrift verschillende nieuwe stukken toevoegt, dient te worden opgemerkt dat zij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan zij niet in kennis werd gesteld.

Het feit dat de verzoekende partij een juridische procedure zou zijn gestart tegen haar voormalige werkgever doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, temeer de verwerende partij terecht opmerkt dat de afloop van deze procedure niet gekend is zodat het inleiden op zich niet tot bepaalde conclusies aanleiding kan geven.

De verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat zij illegaal tewerkgesteld was en op grond van deze illegale tewerkstelling een verblijfskaart heeft verkregen, gelet op het feit dat zij nooit daadwerkelijk in loondienst heeft gewerkt, of dit hic et nunc niet vaststaat. Het oordeel van de verwerende partij is niet kennelijk onredelijk, temeer de verzoekende partij zelf toegeeft dat zij op de hoogte was van het feit dat de tewerkstelling illegaal was doch naliet de verwerende partij hiervan tijdig in kennis te stellen terwijl dit van haar kan worden verwacht nu zij als aanvrager alle nuttige inlichtingen diende over te maken aan de bevoegde diensten. Zij liet zich echter in het bezit stellen van een E-kaart op basis van haar hoedanigheid van werknemer in loondienst terwijl zij op dat moment al meer dan twee maanden niet meer werkte bij genoemde werkgever.

Gelet op het feit dat blijkt dat blijkens de dolsis-databank de verzoekende partij nooit legaal in loondienst heeft gewerkt, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het verblijfsrecht werd verkregen op grond van valse voorwendsels, zodat het verblijfsrecht kan beëindigd worden op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en het principe "fraus omnia corrumpit". Door louter te betogen dat zij niet te kwader trouw was en te beweren dat zij wel degelijk voor de BVBA heeft gewerkt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42septies van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN